

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Apunts de precampanya

L'inici de la campanya electoral del 27-S portarà un acarnissament dialèctic que superarà qualsevol anterior convocatòria. Mai com ara hi haurà altaveus que voldran distorsionar la nostra capacitat de judici. De manera que pot ser oportú fer unes reflexions que ens permetin arribar al final amb el cap clar i sense perdre de vista l'horitzó. Vet aquí cinc idees, per si són d'utilitat.

1. SOBRE LA COHESIÓ SOCIAL. Tot i que els adversaris del sobiranisme insisteixen en el trencament intern de la societat catalana, en realitat mai s'havien donat mostres de tanta capacitat de transversalitat i cohesió. Així, sembla que seran les eleccions amb l'oferta menys fragmentada –amb menys llistes– dels últims temps. A més, tant Junts pel Sí com Catalunya Sí que es Pot són resultat de grans acords entre actors polítics i organitzacions socials diverses. I, de fet, els únics que no han estat capaços de lligar cap acord electoral són els partits unionistes. Tanmateix, la cohesió política no neix de la unanimitat –com ara voler que tothom vulgui ser espanyol o català–, sinó de l'acceptació lleial del resultat democràtic com a criteri de convivència.

2. SOBRE SI ES POT. Catalunya pot? I tant. Però hi ha canvis que depenen de la capacitat prèvia per prendre la decisió. I això exigeix estar políticament emancipat. De manera que no és seriós fer promeses sobre assumptes que no depenen d'un mateix i alhora dir que dels qui depenen no en podem esperar que les permetin fins d'aquí dues generacions, com ha afirmat el cap de llista de Catalunya Sí que es Pot. No es pot posar el carro davant dels bous. I ara mateix, els bous són la independència. Després, la majoria de catalans –en unes eleccions constituents– ja decidiran quin carro arrossega, però de moment no el podem predeterminedar. Perquè tan antidemocràtic és dir que hi ha estatus polítics previs que són inamovibles –com advertia Felipe González a la seva carta–, com voler anticipar i imposar ara els models concrets d'una societat futura que ja decidirem quan tinguem capacitat per fer-ho.

3. SOBRE EL DIÀLEG. El sùmmum del cinisme és acusar d'estar tancats al diàleg els qui han intentat estar-hi oberts des de fa dècades. D'acord que la política catalana durant anys havia acceptat dialogar de manera confusa, des de posicions de subordinació. Allò del “peix al cove” era una estratègia de murrís, però de murrís dòcils. Hi ha responsabilitat catalana en el desconcert espanyol actual, doncs. El problema ha vingut quan s'ha volgut

PERE VIRGLI

.....
Quan Rajoy diu que no hem volgut dialogar, vol dir que no ho hem volgut fer de genolls

dialogar de veritat, és a dir, de tu a tu i d'igual a igual. Quan Rajoy diu que no hem volgut dialogar, vol dir que no ho hem volgut fer de genolls. I tota la seva disponibilitat al pacte, que ningú s'enganyi, es limitarà a posar-nos un reclinatori.

4. SOBRE LA CONFIANÇA. No tornaré a discutir sobre si hi ha indecisos. Però sí que diré que a mi el que em preocupen són els desconfiats. Arriba un punt en què la decisió ja no depèn del desig sinó de la voluntat. De superar l'aversion al risc. D'excuses que amagaran covardies, en sentirem moltes. I una cosa és certa: la sobirania la volen –i la mereixen– els qui se saben preparats i capaços. Els qui confien en el país.

5. SOBRE LA VICTÒRIA. Som on som per tota una història de lluita prèvia per la causa de la llibertat. I, encara, som on som pels que sempre han cregut que la independència era l'únic horitzó possible. Però hem arribat a tenir aquest horitzó a la punta dels dits per tots els sobrevinguts que s'hi han apuntat els darrers cinc anys. I, tinguem-ho clar, guanyarem gràcies al vot de l'últim català que se n'adoni. Sempre que se n'adoni, esclar, abans del 27-S!